

РЕШЕНИЕ

№ 451

гр. София, 27.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 18.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **8264** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 203 АПК, вр. чл.1, ал.2 от ЗОДОВ. Образувано е по искова молба от В. Х. Д., чрез адв. Р. срещу Столична община (СО), представлявана от кмета Й. Ф., с която се иска да бъде осъден ответникът да му заплати сумата от 300 лв., представляваща обезщетение за претърпени от него имуществени вреди, изразяващи се в платен адвокатски хонорар за оспорване на съставено от ответника наказателно постановление, отменено по съответния ред с влязло в сила съдебно решение, ведно със законната лихва върху присъдената сума, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

В исковата молба се сочи, че с решение №86307/06.04.2019г., постановено по н.а.х.д. № 14950/2018 г., по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 115 с-в., влязло в сила, е отменено НП № 333673/28.03.2018 г., издадено от зам.-кмета на СО. За проведеното обжалване, ищецът е ангажирал адвокат и съответно е направил разходи за него, като му е заплатил адвокатско възнаграждение. Счита, че разходът за адвокатско възнаграждение представлява пряка и непосредствена вреда от незаконосъобразни действия на ответника и следва да бъде обезщетен.

Ищецът- В. Х. Д., в с.з. се представлява от адв. Р., която поддържа изложеното в исковата молба. Претендира направените в настоящото производство съдебни разноски.

Ответникът- Столична община, чрез процесуалния си представител юриск. Ц., в представения по делото отговор на исковата молба и в съдебно заседание, оспорва исковата претенция, като твърди, че не са налице доказателства, че ищецът е претърпял имуществени вреди, които да са пряка и непосредствена последица от увреждането. Счита исковата молба за неоснователна и недоказана и моли за нейното отхвърляне.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура излага становище за основателност на исковата претенция.

Административен съд София-град, след като взе предвид релевираните с исковата молба основания, доводите на страните, прецени събраните по делото относими доказателства по реда на чл.235 ГПК, вр.чл. 144 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

С влязло в законна сила съдебно решение № 86307/06.04.2019 г., постановено по нахд. № 14950/2018 г. по описа на СРС, е отменено НП № 333673/28.03.2018 г., издадено от зам.- кмета на СО, с което на В. Х. Д., на основание чл.35, ал.7 във вр. с чл.35, ал.1 и чл.34, ал.3 от Наредба за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община (отм.) е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200 за нарушение на чл.18, т.1, б.,а“, б.,б“, б.,в“ от Наредбата.

По н.а.х.д. №14950/2018г. по описа на СРС са приложени пълномощно от 26.06.2018 г. и Договор за правна защита и съдействие от 02.10.2018 г., сключен между В. Х. Д. (възложител) и Адвокатско дружество „Н. и партньори“ (изпълнител), по силата на който възложителят се е задължил да заплати на изпълнителя възнаграждение във връзка с осъществяване на процесуално представителство по обжалване на процесното НП, като договореното възнаграждение в размер на 300 лв. е заплатено по банков път, видно от Фактура №[ЕИК]/02.10.2018 г. и вносна бележка от 02.10.2018 г. По делото е приобщено и пълномощно от управляващия съдружник в Адвокатско дружество „Н. и партньори“- адв. В. В. Т., с което той и адв. Р. К. Р. са преупълномощени във връзка с изготвянето и подаването на жалба срещу НП № 333673/28.03.2018 г. Пред настоящата съдебна инстанция е представен договор за правна защита и съдействие от 30.10.2020 г. сключен между В. Х. Д. (възложител) и адв. Р. К. Р. (изпълнител), по силата, на който възложителят се е задължил да заплати на изпълнителя възнаграждение във връзка с изготвяне и подаване на искова молба срещу Столична община, в това число и процесуално представителство по делото пред Административен съд- София- град. Договореното възнаграждение в размер на 300 лв. е заплатено в брой.

При така установената фактическа обстановка, съдът изведе следните правни изводи:

Предявеният иск е процесуално допустим като предявен от страна, която има правен интерес и срещу ответник, който е пасивно легитимиран по него. След като са наведени твърдения за причинена вреда на ищеца, която е в причинна връзка с отменено по съдебен ред наказателно постановление, е налице спор по чл.1, ал.1 ЗОДОВ за вреди от административна дейност, който е подсъден на административните съдилища - Тълкувателно постановление № 2/19.05.2015 г. по т. дело № 2/2014 г. на ВКС и ВАС на РБ.

Съгласно разпоредбата на чл.203 АПК, гражданите и юридическите лица могат да предявят искове за обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразни актове,

действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, а според чл.4 ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Фактическият състав на чл.1, ал.1 ЗОДОВ за ангажиране отговорността на държавата и общините за вреди съдържа няколко елемента, а именно: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, актът, действието или бездействието да са извършени при или по повод изпълнение на административна дейност, да са отменени по съответния ред; от тях да е настъпила вреда, както и да е налице причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред.

В случая, вредите се претендират от незаконосъобразно наказателно постановление, поради което съдът приема, че е налице първата предпоставка за ангажиране отговорността на ответника по смисъла на ЗОДОВ. Установено е, че с влязъл в сила съдебен акт е отменено НП № 333673/28.03.2018 г., издадено от зам.- кмета на СО. По своята правна същност наказателното постановление представлява държавно-властнически правораздавателен акт, който се издава в опростено състезателно производство след сезиране за решаване на конкретен административно-наказателен спор, при самостоятелност и независимост на произнасящия се орган и може да бъде отменен единствено по съдебен ред. Този акт, макар и да не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, е издаден при упражняване на санкционираща административна дейност, тъй като издаването на наказателни постановления представлява форма на административна дейност, свързана с налагане на санкции за неизпълнение или нарушение на административни задължения. В тази връзка съдът приема, че наказателното постановление, което е отменено по реда на ЗАНН, представлява незаконосъобразен акт по смисъла на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ и е основание за ангажиране на отговорността на държавата и общините. Налице са и останалите изискуеми от закона предпоставки – причинени на ищеца имуществени вреди и причинно следствена връзка между претърпените вреди и отмененото наказателно постановление. Нямо спор, че възнаграждението, уговорено между страните, се дължи на основание свободно договаряне между тях, но това не води до липса на пряка причинна връзка между заплащането на сумата за адвокатско възнаграждение и отмененото наказателно постановление. Напротив, съгласно ТР №1 от 15.03.2017 г. по т.д. №2/2016 г. на ВАС, безспорно се приема, че потърсената адвокатска помощ и платения адвокатски хонорар е пряка и непосредствена последица от издаденото наказателно постановление, тъй като обжалването на този акт е законово регламентирано и е единствено средство за защита на лицето, което твърди, че не е виновно и че неговите права са накърнени неправомерно от административния орган. Въпреки незадължителността на осъществяваната защита, платените средства за нея подлежат на възстановяване, защото правото на защита, включващо и адвокатска такава, е основно право, конституционно гарантирано - чл.5б от Конституцията на РБ, което не може да се ограничава по никакъв начин,

включително и под заплахата за невъзстановяване на заплатения адвокатски хонорар, въпреки успешен изход на делото за оспорващия, ползвал същата. Това, че адвокатската защита по този вид дела не е задължителна, не води до заключението, че страната няма право да ангажира свой процесуален представител, нито че ангажирането на такъв не се намира в причинна връзка с издаденото от СО наказателно постановление. В подкрепа на този извод, допълнителни аргументи могат да се търсят и в мотивите на горепосоченото ТР, което е за аналогична претенция за заплащане на обезщетение по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, представляващо адвокатско възнаграждение в производство по обжалване на наказателни постановления. В случая се установява, че в следствие на осъществената от процесуалния представител защита, съдът е отменил оспореното НП, поради което настоящият състав намира, че процесуалния представител на ищцата е изпълнил предмета на сключения между тях договор за правна защита и съдействие. В този смисъл, адвокатската защита се явява нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора, поради което разноските за възнаграждение за един адвокат подлежат на възстановяване.

Договорът за адвокатска услуга се сключва между клиент и адвокат, като писмената форма е форма за доказване. С него се удостоверява, както че разноските са заплатени, така и че са договорени. Само когато е доказано извършването на разноски в съответното производство, те подлежат на присъждане, като тяхното доказване е относимо към основателността на искането. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 6/2012 г. от 6.11.2013 г., ОСГТК на ВКС, т.д. 6/2012 г., приложимо субсидиарно и за разноските в наказателните и административни производства. По делото категорично се установи, че договореното възнаграждение в размер на 300 лева, във връзка с осъществяване на процесуално представителство по обжалване на процесното НП, е заплатено по банков път. Ето защо, съдът приема, за доказано заплащането на адвокатско възнаграждение за процесуално представителство, отразено в представения договор. Това плащане се намира в пряка и непосредствена връзка с гореситираното НП, отменено по съдебен ред, поради което същото се явява вреда, по смисъла на чл. 1 от ЗОДОВ, която следва да се репарира по настоящия исков ред, т.к. към момента на отмяна на НП липсва специален такъв в ЗАНН или друг процесуален закон, касаещ административно-наказателните производства.

Действително, при оспорване на НП по реда на ЗАНН, съобразно приложимата към датата на постановяване на отменителното съдебно решение редакция на закона, разноски не се присъждат. Това обаче е наложило присъждането на направени разноски да се претендира по друг ред, различен от производството по обжалване на НП. Такъв ред е реализиран в настоящето производство като непозволено увреждане, което като правна възможност е регламентирано с постановяване на цитираното ТР №1 от 15.03.2017 г. по т.д. №2/2016 г. на ВАС.

С оглед изложеното, съдът намира за доказани всички елементи на фактическия състав на предявения иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за ангажиране отговорността на ответника за обезщетяване на претърпените от ищеца имуществени вреди в размер общо на 300 лева и законна лихва за времето от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

При този изход на спора и на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ, съвременно направеното и доказано искане на ищеца за присъждане на разноски по делото е основателно и следва да бъде уважено за сумата от 310 лв.- 10 лв. заплатена държавна такса и 300 лв. адвокатско възнаграждение по настоящето дело, заплатено в брой като

претендираният размер на адвокатското възнаграждение е в минималния, предвиден от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По изложените съображения, Административен съд София-град, Второ отделение, 31-и състав

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Столична община да заплати на В. Х. Д., ЕГН-[ЕГН], обезщетение за имуществени вреди, претърпени вследствие на отменено наказателно постановление № 333673/28.03.2018г., издадено от зам.- кмета на Столична община, в размер на 300 /триста/ лева, както и законна лихва върху главницата, считано от 24.08.2020г. до окончателното изплащане на задължението;

ОСЪЖДА Столична община да заплати на В. Х. Д. съдебни разноси в размер на 310 /триста и десет/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: